

Bohoslužby v Javorníku 12.dubna 2015

J 20, 19-31

Milé sestry, milí bratři, minulou neděli jsme směli slyšet svědectví o Ježíšově vzkříšení. Pán vstal z hrobu. Místo, kam jej uložili je prázdné. Podle Janova evangelia měla událost vzkříšení zvláštní průběh. Jediným svědectvím byl prázdný hrob. Učedníci, jmenovitě Petr a Jan k němu došli, viděli, že jsou tam jen plátna a to bylo všechno. Jediný, kdo viděl skutečně vzkříšeného Pána, byla Marie Magdaléna. Učedníci tak jen mohli přemýšlet o tom, co prázdný hrob znamená. Jistě učedník, který je jmenován vždy jen nějakým opisem a není vysloveno jeho jméno, ten ihned uvěřil. Petr hloubal. A spolu s ostatními hloubá i v tuto chvíli, vlastně v den vzkříšení večer. Jistě důležitá je poznámka, že učedníci jsou shromážděni za zavřenými dveřmi a činí tak ze strachu před Židy.

Vzkříšení je přelomová událost a evangelista Jan nám dává nahlédnout o něco dál, smíme vidět, jak se s pomalu prázdný hrob mění ve svědectví, které lidskému životu dává zcela jiný rozměr. Když tedy zůstaneme u onoho prvního večera po vzkříšení, vidíme, že vlastně žádná změna nenastala. Prázdný hrob viděli, dokonce jim Marie Magdaléna dosvědčila, že viděla Ježíše vzkříšeného a že s ním mluvila, avšak srdcím učedníků vládne pochybnosti a zejména strach. Vidět prázdný hrob, to byl první krok, který bývá vždy důležitý ale, který nestačí. Vlastně bychom to mohli přirovnat i ke dnešní době. První krokem může být, když člověk poznává, že to není smrt, která má v lidském životě poslední slovo. Je to důležité poznání, ale vlastně nic neřeší. Stejně tak, jako když mnozí lidé říkají, že věří v něco, co je nad námi. Ano, je to krok dobrý směrem, ale sám o sobě nemá žádný význam pro lidský život. Je to jen vzetí určité skutečnosti na vědomí. A vzít něco na vědomí, to je sice krásné, ale člověka se to zase nějak nedotýká. Takže z toho důvodu i učedníci stále sedí za zavřenými dveřmi a mají strach. Skutečnost, že Ježíš je živý v tuto chvíli nemá na jejich život žádný vliv. Svědectví, které k tomu ukazuje je příliš obecné na to, aby se možnost vzkříšení stala hybnou silou života. Tou je až událost, ke které dochází vzdor těmto zavřeným dveřím.

Hradba, která učedníky uzavírá před okolím, která jim dává určitou jistotu, se prolomila, když se uprostřed nich postavil Ježíš. Sami ho směli vidět a v tu chvíli se radují. Setkávají se opět se svým Pánem, setkávají se se vzkříšeným. A to je ten další velmi důležitý krok. Zde se jim vše začíná skládat dohromady. Prázdný hrob je skutečně ukazatelem ke vzkříšení. Ale nejen to, je ukazatelem k novému životu. Tento vzkříšený Ježíš je trochu jiný, než předtím. Vždyť prochází zavřenými dveřmi. Přichází náhle jako duch a stojí uprostřed učedníků. Jakoby padla mnohá

omezení, která zde tolik svírají. Zavřené dveře jsou něčím nepřekonatelným pro nás, pro učedníky. Ale pro Vzkříšeného, pro svědka nového života už žádnou překážkou nejsou. Možná je to jen detail, maličkost, která ve světle přítomnosti Vzkříšeného téměř zaniká. Ale stejně je to jakási připomínka, že to, co my považujeme za pevné, co považujeme za hradbu, to nás není schopno ochránit. Strach neodchází s pevnými dveřmi. Odchází s Ježíšovým pozdravem: „Pokoj vám.“ Tehdy se smutek mění v radost. Ale děje se ještě něco dalšího. Jak vidno, Ježíš nepřichází jen na zdvořilostní návštěvu. Nepřichází jen proto, aby učedníky přesvědčil o svém vzkříšení.

Setkání se Vzkříšeným Pánem, je událost radostná. Vlastně by svým způsobem v tuto chvíli příběh mohl končit. Pán vstal z mrtvých, život zvítězil – Haleluja. Jenže příběh pokračuje, vzkříšení Ježíšovo má dopad do života jeho učedníků. Boží dílo prázdným hrobem neskončilo, ale vstoupilo do další fáze. Jako mne poslal můj Otec, posílám já vás. To jsou slova, která následují po Ježíšově pozdravu. A hned jim také dává dar Svatého Ducha. Jde to poměrně rychle, Jan to ve svém svědectví nějak nerozpítává. Setkání se Vzkříšeným je zároveň vysláním k životu podle Ježíše, k pokračování Božího díla spásy.

Vlastně hned vzápětí si mohli učedníci uvědomit, jak důležité je jejich poslání a jak důležité je vést k setkání se Vzkříšeným. Když mezi ně Ježíš prvně přišel, nebyl s nimi Tomáš. Potkali ho až někdy v průběhu týdne a hned mu zvěštovali radostnou novinku: „Viděli jsme Pána.“ Zvláštní, nějak se ho to nedotklo. Stejně jako před tím se učedníků nedotklo slovo Mariino. Říct, že viděli Pána, to Tomáše o vzkříšení Páně nějak nepřesvědčilo. Sám se potřebuje dotknout, sám potřebuje Pána vidět.

To je zajímavý moment v působení učedníků. Proč nevěřil hned? Může být vůbec potom řeč o víře, když hledá takovéto důkazy, když si klade takovéto podmínky? Dokud neuvidím, neuvěřím? Myslím, že zde je potřeba upozornit na další věc, kterou Ježíš učedníkům řekl. Ta se týká toho, že komu odpustí hříchy, tomu budou odpuštěny, komu je neodpustí, tomu odpuštěny nebudou. Je to pro nás asi také těžko stravitelná věc, ale ve svém důsledku vede k našemu životu Ježíšových učedníků. Vede k tomu, že právě v našich životech druzí potkávají Krista, setkávají se se Vzkříšeným Ježíšem. Někdy máme dojem, že na nás tolik nezáleží, že přece Bůh si povolává, Bůh odpouští, Bůh dává život. To je pravda, ale nesmíme zapomínat, že k Bohu musí člověk nejprve dojít. Aby mu odpustil, aby mu dal nový život, musí se člověk s ním setkat, musí mu vyznat své hříchy, vyznat pak i svou víru. A zde je to hodně na nás. Proto také máme ve svých rukou odpuštění hříchů. Myslím, že si stačí jen vybavit, jak to dopadne, když zkrátka někomu zabráníme v tom, aby činil pokání. Nemusí to být jen tím, že mu neřekneme o Ježíši a této možnosti odpuštění svého hříchu. Ono to může být i v tom, že jeho hřích nenazveme hříchem, nepovedeme ho k tomu, aby si uvědomil, že v jeho životě je něco špatně, že čin, který spáchal, věci, které běžně dělá, se Bohu nelíbí. Ony totiž v řečtině jsou použita docela zajímavá slovesa, která mluví na jedné straně o neponechání v hříchu, na druhé straně

o zadržení. A to je skutečně něco, co míří k naší svědecké a do jisté míry i pastýřské službě. A právě u ní je důležité, aby ukazovala k Ježíši Kristu, vedla k setkání s ním.

Evangelista Jan nějak moc nerozebíral, co ti učedníci odpověděli, jestli Tomáše pozvali, nebo šel sám, ale důležité je to, že osmého dne je s nimi opět shromážděn. Je tam, kde se s Ježíšem setkali i ostatní učedníci. A také on má možnost se s ním setkávat. Je to okamžik, kdy pochybnosti odcházejí. Nepotřebuje se najednou dotknout jeho ran. Stačilo se se Vzkříšeným setkat. To jej vede k vyznání Bohem a Pánem. Jak to mluví k nám je asi zřejmé. Je to další svědectví toho, jak důležité je pro naši víru setkání s Ježíšem. Nestačí jen slova, ale je třeba se potkat. Pravda, není to dnes moc jednoduché. Ježíš odešel k Otci, je na jeho pravici, od Božího trůnu sleduje dění zde na zemi. Už neprochází zavřenými dveřmi s takovou pravidelností jako v těch dvou setkáních, o kterých jsme četli. Ale přesto je zde. Přesto je možné ho najít a setkat se s ním. Opět to ukazuje směrem k učedníkům. Četli jsme přeci, že je vyslal tak, jako jeho vyslal Nebeský Otec. Ježíš byl poslán, abychom v něm poznali Otce. Když pak posílá stejný způsobem on své učedníky, je to proto, aby v nich poznali Ježíše a skrze něho Otce. Takto se tedy děje setkání se vzkříšeným. Neprochází zavřenými dveřmi mezi své učedníky, ale prochází skrze své učedníky zavřenými dveřmi lidského srdce. Se Vzkříšeným se tedy mohou lidé setkat v nás.

To byl vlastně takový třetí krok na cestě člověka k novému životu. Smíme v něm poznávat, že nestačí jen vzít na vědomí zprávu o porážce smrti, zprávu o tom, že možná je někde něco nad námi. Je potřeba to něco konkrétně pojmenovat, říct, že smrt je poražena Kristovou obětí za náš hřích, a my tuto oběť musíme do svého života přijmout. Je zkrátka důležité vědět, že Boží dílo je naprosto konkrétní a člověk k němu nemůže být netečný. Spolu se zvěstí o Ježíšově vzkříšení na sebe bere i závazek být svědkem tohoto vzkříšení. Být nejen divákem, nejen tím, kdo o Bohu mluví, ale také s Bohem žije, chodí po jeho stezkách. V tom se nám otvírá onen nový život. A nejen nám, ale také ostatním lidem. Ve chvíli, kdy se stáváme svědky Ježíšova zmrtvýchvstání, stáváme se jimi pro naše bližní. Máme je mít na mysli a máme mít na mysli, že oni tu nejsou pro nás, nejsou tu proto, aby vylepšovali statistiky našich sborů, ale jsou zde proto, aby v Ježíši Kristu nalézali svého Pána a svůj život. Setkání Ježíše s jeho učedníky za zavřenými dveřmi je odkazem k tomu, aby se tyto dveře otevřely. Je odkazem k nám, abychom se nebáli a neskrývali se svou vírou v Ježíše. Vždyť on zlomil moc smrti, zlomil moc všeho, co nás spoutává. Proto v něm nacházíme sílu překonat překážky jinak nezdolatelné. Proto v něm nacházíme cestu, která by byla jinak nemyslitelná. A dále tuto cestu skrze nás mohou nacházet i jiní. Mysleme na to, že jsme součástí Božího díla a ač možná světem odepsaní, přesto jsme těmi, ve kterých lidé mohou Krista potkat a vyznat svým Bohem a Pánem.

Pane Ježíši, překonal jsi vše, co stálo v cestě novému životu. I v nás překonáváš zavřené dveře, lámeš mnohá pouta a zaháníš strach. Dej, ať smíme být tvým nástrojem, ať plní Ducha jsme tvým svědectvím tomuto světu.

neděle 12.dubna 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Čtvrtek, 04 Červen 2015 11:08 -

Amen.